

φροϋδική βιβλιογραφία και η κριτική του από τον Jean Bernier ήταν ιδιαίτε-
 τέρως επαρκής.

Ο Χρ. Χρηστίδης με επιστολή του στον Ξ. Λευκοπαρίδη διευκρινί-
 ζει τις θέσεις του επιχειρώντας να ανασκευάσει τις επιφυλάξεις που
 δημιούργησε το βιβλίο του (σ. 123-125).

Για λόγους που δεν γνωρίζουμε, το περιοδικό δηλώνει το 1934 ότι
 διαγράφει τον Παπατσώνη από τους συνεργάτες του (σ. 123).

Και για να κλείσουμε τις αναφορές μας σε κείμενα του *Σήμερα*, η
Άλκη Θρύλος κρίνει τις *Στιγμές της επαρχίας του Αλ. Φράγκου*, θεωρώ-
 ντας ότι η επίδραση του Καρυωτάκη «τους αφαιρεί περίπου κάθε ενδια-
 φέρον». Για τους *Ανθρώπους που νοσταλγούν* του Γ. Δέλιου και για την
Εύα του Στ. Ξεφλούδα είναι μάλλον συγκαταβατική. Το ίδιο και για το
Το σταυροδρόμι του Θ. Πετσάλη, για το οποίο καταλήγει:

[...] Όλα εξελίσσονται πολύ ομαλά, χωρίς μάκρη και περιττολογίες, το
 ύφος είναι στρωτό και άνετο μα το σύνολο του μυθιστορήματος δεν α-
 ναδίνει κανένα παλμό. Είναι πεζό και λίγο απλοϊκό. [...]

Για τους *Άποικους* του Π. Φλώρου αναφέρει ότι διάβασε άκοπα
 τις 410 σελίδες του και τελειώνει ως εξής:

[...] Οι *Άποικοι* έχουν ενότητα και μαζί και ποικιλία. Ο κ. Φλώρος πα-
 ρουσιάζεται για πρώτη φορά στη νεοελληνική φιλολογία και δίνει αμέ-
 σως ένα έργο που ξεχωρίζει.

1934, τεύχ. 4-5, σ. 121-123

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΜΕ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

«*Ιδέα*»

Ωστόσο και η *Ιδέα* θα σταματήσει την έκδοσή της
 το 1934, αφού κυκλοφόρησαν τρία τεύχη (Ιανουάριος
 1934, τεύχ. 13, και τελευταίο Μάρτιος, τεύχ. 15). Πάλι και
 εδώ η κριτική της *ποίησης* δεινοπαθεί, αφού τον απο-
 λογισμό της για το 1933 ανέλαβε ο Θ. Ξύδης (τεύχ.
 13, σ. 18-28).

Να επισημάνουμε τα κείμενα του Ντίμη Απο-
 στολόπουλου, ανάμεσα στα οποία περιλαμβάνονται:
 «*Στοχασμοί του Πωλ Βαλερύ*», «*Ερρίκος Μπρεμόν*

